

Ordføreren (Buſt): Da jeg havde Ordet første Gang, ſagde jeg, at jeg ikke ſkulde omtale det Punkt, hvortil der af Mindretallet i Finansudvalget var ſtillet Vædringsforſlag, fordi jeg vilde overlade til den højtærede Finansminister at ſvare paa det, der af det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ Amtſ 2den Valgkreds (Klauſen) blev anført til Gunſt for dette Andragende. Jeg vil nu ganſke kort ſige, at de Ting, ſom den ærede Finansminister nævnte, vare paa en enkelt Undtagelſe nær bekendte for os i Finansudvalget. Den ærede Miniſter havde oplyſt os i Finansudvalget om, hvordan Forholdet i det hele og ſtore var for diſſe Arbejdere, og vi kunne da ikke ſkønne rettere, end at de her omhandlede Arbejdere vare ſaa godt lønede, at man maatte ſige: Gud give at alle Arbejdere i Danmark vare lønede ſaa godt, ſaa vilde Nøden herhjemme ikke være ſaa ſtor, ſom den er. Den ærede Miniſter har hyderligere ſøjet til, hvad han, ſaa vidt mig bekendt, ikke nævtede i Finansudvalget, men hvad der er af største Betydning for de paagældende Arbejdere, at han under Iſvintre, naar Skibſarten i Havnen er ſtandſet, og naar altsaa netop de meſt uheldige Forhold indtræffe for Arbejderne, er villig til at komme dem til Hjælp ud over, hvad Statskaſſen allerede betaler dem. Det forekommer mig, at der derved i alt Fald er opnaaet noget og det ikke ſaa lidt, og det indrømmede den ærede Ordfører for Forſlaget ogſaa, og jeg mener, at det ærede Medlem vilde gavne Sagen og Arbejderne mere ved at tage ſit Forſlag tilbage, fremfor at lade det blive aſſtemt her i Tinget. Flertallet i Finansudvalget mente, ſom ſagt, efter de Oplyſninger, den ærede Miniſter fremkom med, at det ikke kunde forſvare at henviſe dette Andragende, thi naar Miniſteren paa Forhaand ſiger, at han ikke vil modtage en ſaadan Henviſning, maatte vi jo vide, at naar der ſkulde ligge noget ſom helſt i en ſaadan Henviſning, maatte man være forberedt paa at gaa et Skridt videre, og hvad ſkulde man da gøre? Skulde man opſtille en Bevilling paa Finansloven til Arbejderne paa Tolddobben, de Arbejdere, der have det bedre end de fleſte andre Arbejdere her i Landet, og ſkulde man da ſige: Enten ſkal denne Bevilling vedtages, eller Finansloven maas ſprænges? Eller hvad vil det ærede Medlem gøre for at naa ſit Maal, naar Miniſteren ſiger nej, og ikke vil modtage en ſaadan Henviſning? Nu har jo den ærede Miniſter officielt erklæret, at han vil gaa videre og være ſærlig imødkommende over for diſſe Arbejdere under Iſforhold, og jeg mener, det er noget, Ar-

bejderne ville vide ham Tak for, da det jo netop er en Hjælp, de ville ſaa, naar de trænge haardeſt. Det er det, jeg ſkal til-lade mig at ſige paa Finansudvalgets Flertals Vegne, et Flertal, der beſtaar af baade Højre- og Venſtremedlemmer, kun med Undtagelſe af det ærede Medlem.

Til det ærede Medlem for Middeſkart (Bohmann), ſom har ſtillet Vædringsforſlag til Nr. 33, ſkal jeg kun ſige, at det ærede Medlem maas kunne ſige ſig ſelv paa Forhaand, at naar den paagældende Mand, ſom ganſke viſt har lidt Uret — ſom deſværre ſaa mange andre have lidt paa dette Omraade — vel har ſaaet tilbagebetalt for 20 Aar, og naar den ærede Miniſter har udtalt ſig, ſom han har gjort, kunde der ikke komme mere ud af denne Sag. Det ærede Medlem har ganſke ſikkert over for ſin Vælger gjort alt, hvad han kunde, ja, endogſaa gjort mere end ſin Pligt i denne Sag, og jeg kan paa Udvalgets Vegne ikke anbefale at følge det ærede Medlem. Jeg vil derfor anbefale den ærede Forſlagsſtiller at tage ſit Forſlag tilbage.

Over for det ærede Medlem for Herning (N. Nielsen) ſtal jeg ſige, at han kan være ſikker paa, at vi i Finansudvalget have den varmefte Interelſe for Invaliderne. Det gaar med Invalidernes Andragender, ſom det gaar med andre Andragender i Finansudvalget, at naar vi have dem til Behandling, tage vi dem op til Konference og forhandle med Miniſteren derom, hvis der for vedkommende Andragende, ikke foreligger ſaa klare og utvetydige Beviſer, at vi kunne gaa ud fra ſom givet, at vedkommende Miniſter maas tage imod det. Det Andragende, ſom det ærede Medlem for Herning har ſtillet Vædring om at henviſe, blev behandlet længe før den ny Invalidelov blev vedtagen — den første Del af Andragenderne var jo færdig fra Finansudvalget længe før Jul — og dette Andragende var af en ſaadan Karakter, at der efter den daværende Invalidelov ikke kunde være Tale om, at vi kunde ſaa Miniſteren til at gaa ind paa det. Vi kunde da ikke ſe, hvad Nytte vi kunde gøre vedkommende Mand ved at henviſe. Nu have vi jo ſaaet en ny Invalidelov, ſom gaar ud paa dels at give de gamle Invalider en Forhøjelſe af, hvad de allerede ſaa, og dels at behandle ny Invalider lempeligere end § 5 i Loven af 1889. Jeg har udtalt her i Tinget — og det er min Mening —, at vi egentlig ere blevne snydte ved Loven 1889, for vi mente, at naar vi ſikrede Miniſteren imod, at Folk ſkulde anlægge Sager imod Miniſteren, og ſaa deres Penſion tilbagebetalt, maatte for en hel Snees Aar, vilde der